

[Ragnhild Andersen.]

så går rygtet naturligvis ud over landet, at nu får rentemodtagerne et eengangstillæg, og så venter rentemodtagerne et eengangstillæg, hvad de også har ret til, og håber på, at de får en virkelig håndsækning. Jeg må trods alt det, der er sagt her i dag, mene, at dette forslag ikke er nogen virkelig håndsækning til aldersrentemodtagerne. Det er altfor lidt. Det er nøjagtigt regnet ud, som socialministeren har gjort det, hvad der kan gives i henhold til pristalsstigningen, og de får ikke en øre derudover.

Når jeg i dag har fremført disse eksempler på rentemodtagernes forhold, er det ikke bare for at fortælle, at jeg fra tid til anden interesserer mig for, hvordan rentemodtagerne har det, eller får fat i autoriteterne for at spørge dem, om der kan gøres noget på de forskellige områder, men det er også, fordi de ærede ordførere her på rigsdagen ikke kan gennemføre en ordentlig lov, medmindre de stadig holder sig for øje, hvor usselt lidt vore rentemodtagere i virkeligheden har at leve af måned for måned. 154 kr. for mand og kone i en alder af 66 år. Det er et meget ringe beløb, som ingen mennesker kan leve af. Jeg fremfører det her, netop fordi vi skal se på forholdene, som de er. Jeg viger ikke tilbage for at opfordre autoriteterne til at medvirke til, at aldersrentemodtagerne får, hvad de har ret til, men jeg sender naturligvis ikke enhver rentemodtager i armene på autoriteterne, når jeg kan se, at lovens ord og bogstav og socialministeriets tabeller og alt dette, som jeg efterhånden kender lidt til, ikke åbner nogen som helst vej. Jeg skal gerne sende mange til den højtærede socialminister, hvis det kniber med at forstå, hvor ringe rentemodtagerne har det, men jeg kan ikke love nogen rentemodtager, at der kommer noget ud af det, eftersom lovens bogstav er så dårlig, at rentemodtagerne kun har ret til ganske små, karrige renter.

På denne baggrund må jeg sige, at det forbavser mig, at ingen af de andre ærede ordførere er kommet ind på de forhøjelser, jeg har bragt på tale ved dette forslags behandling, at man ikke finder det rimeligt, stående overfor følgerne af kronens skæring, at renten reguleres yderligere med virkning bagud i hvert fald for halvdelen af det kvartal, som viser prisstigninger. Det forbavser mig, at ingen af de andre ordførere er kommet ind på spørgsmålet om at give en højere eengangshjælp. Den eengangshjælp, den højtærede socialminister nu taler om, løser intet problem. Den vil bringe skuffelse og sorg hos rente-

modtagerne. De par øre er snart givet ud; der er rigeligt med huller at dække med de 2—3 øre, der bliver tale om, hvis man gør det op pr. dag. Der skal mere til. Der skal det til, som jeg har stillet krav om. Det er en meget beskednen fordring; der er her slet ikke tale om alle de krav og ønsker, vi har i forbindelse med folkeforsikringsloven.

Jeg vil henstille til de ærede ordførere at overveje, om vi ikke skulle medvirke både til et virkeligt eengangstillæg og til en varig forhøjelse af renten fra 1. januar. Skulle det vise sig, at der er en sådan modvilje her i salen mod at give de gamle og invaliderne det, de i virkeligheden har fortjent, må jeg fastholde, at mit parti ved anden behandling vil stille ændringsforslag til lovforslaget.

Svend Jørgensen: Jeg vil gerne til den højtærede socialminister sige, at det, jeg mente med min udtalelse om forfusning af lovgivningen om aldersrente, var, at de uheldige bivirkninger ved hele ordningen gør, at de rentemodtagere, som trænger hårdest, får for lidt; medens de, der trænger mindre, får forholdsvis mere, og hele denne udvikling føres videre ved det system med stadige tillæg, som vi benytter. Derfor er jeg, som den højtærede minister også nævnte, stadig gået ind for et øget rådighedsbeløb, hvorved man i nogen måde kan råde bod på disse mangler.

Hvis den højtærede socialminister har opfattet mine udtalelser om folkeforsikringskommissionens arbejde som en kritik af den højtærede ministers embedsførelse, må jeg beklage det. Det var naturligvis ikke meningen. Det er heller ikke min mening at ville kritisere nogen af de embedsmænd, som på så udmærket måde står kommissionen bi. Jeg har blot villet pege på ønskeligheden af, at kommissionen nu igen kommer i gang med arbejdet, efter at det af forskellige grunde har måttet hvile i nogen tid. Vi ville være taknemlige for, om det kunne lykkes nu at føre dette kommissionsarbejde til ende.

Hans Thyge Jacobsen: Det ærede medlem fru Ragnhild Andersen forlanger blot mere. Et sådant standpunkt er meget taknemligt. Jeg vil dog tillade mig at gøre det ærede medlem opmærksom på, at der på alderdomsforsørgelsens område foreligger et samfundsproblem, og selv det ærede medlem kan måske få en lille fornemmelse af, hvor alvorligt det er, når vi ser, at der i 1951 vil være 118 personer i den produktive alder, altså fra 20 til 60 år, for hver 10 rentenydere, men går vi 30 år længere frem, er